

Παλαιά γὰρ ἐν τοῖς ἐπιλογαῖς ἀπὸ τῆς τραγωδίας τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ Ν. Πολίτου σ. 104 δημοικῶς τραγουδοῦσι].

Κόρη ξανθὴ τραγοῦθις αἰ τοῖσι γιοῦσι,
καὶ ἀπὸ τῆς κόρης τὸν ἦχόν κ' ἄν τὰ πολλὰ τραγοῦθια,
καὶ τὸ γιοῦθι γ' ὅσας κ' ὁ ποταμὸς ἐπέθη,
καὶ τὸ στοιχεῖο τοῦ γιοῦθιός γυφίται καὶ τῆς λέει:

5 « Ἄλλαξ, κόρη, τὸν ἦχόν καὶ αἰς ἄλλα τραγοῦθια.
— Θαρρεῖς τραγοῦθια τόγῳ γ' ὄ, θαρρεῖς καὶ ἠχολοῖα:
γ' ὄ τῶν ματρῶν κλάματα, δάκρυα, μοιρολόγια:
ἔγω ἀνδρα παῖδ' ἄφροντος τόφρα δάδεκα χρόνια,
καὶ ἄφροντος ἐξήτησα, σὺν νόστον δὲν ἐπέθη.

10 Ζῆταί ἀπὸ λαοῦ τυγρὶ κα' ἄν ἔθροιο γὰρ γάλα.
"Ὅσο ν' ἀνέβω σὲ βουῖν, νὰ καταβῶ στοῦς κλάτους,
νὰ φριδάσω ἀμαξί τοῦ λαοῦ, στρουθῶν γὰρ ἔθροιο γίδι,
ἐκαίνος ἐφαρμόσθης κα' ἄλλη γυναῖκα παῖρνα.

15 Δὲν τόγῳ πῶς παντρεύθης κα' ἄλλη γυναῖκα πῆρνα,
μὲν τόγῳ πῶς με κάλεσε γυναῖκα νὰ στεφανώσω.
Φαίνεται στερῆναι ἀπὸ φίλων, λαμπρῶν ἀσημένιων,
μὰ δὲν ἄλλωσιν αὖν γυναῖκα, νὰ πάω στὸν κομπάρσο,

20 τὴν εἶδ' ὁ γάμος κα' ἔθροιο κα' ὅσιν αἰ συμπεθέροι,
τὴν εἶδ' ὁ γάμος κα' ὅσιν αἰ συμπεθέροι καὶ ἄλλοι,
« Πάρτε, συμπεθέροι τῆς νέης σας καὶ σῶστε τὴν δουλειά σας,
νὰ πάρω τάτταίρια (1) μου, τὸ πλοῦτό μου στεφάνι».

Κάτω στὸ δροκοπήγαδο, στής δρόσι(σας) τὸ πηγάδι
στοιχεῖο ξανθοφρόθης, γυναῖκα στολισμένη,
Ὁ γυῖός τοῦ Ῥήγα πέρασε μὲ τῆλογο κοβάλλα,
τῆλογο τ' κοντοκομῆτης, στέκεται καὶ ἰσώνει

5 «Κόρη μ' εἴ ἤθελς ἔδω, στή; δρόσι(σας) τὸ πηγάδι;

(1) Τὸ ἑσπέρια μου, τὸν σπέρματό μου.

— Ἐπὶ τὸ βροχῶν μου σὴ μέσ' ἄν τὸ πηγάδι,
Ποῖος ὄμοιος μέσ' αὐτὸν τὸ βροχ' ἄντα θὰ τὸν ἐκάρω.
Ἄν τῆλογο ἐπέξερνε καὶ σὴ πηγάδι μπαίνει,
βραχίαι ἐν' ἀνθρωποκόκαλο κα' ἀνθρωποκῶνες πλάτες,
10 φηλὴ φωνίται ἐθροῖς, ἔθρο κα' ἄν ἠμμοροῦσε,
νὰ τὸν ἀκούσῃ ἢ μὲναι του, νὰ δροφῆν ἢ ἀδερφῆ του.
— Θαρρεῖς γυναῖκα ἦτανε γ' ὄ, ἄντρα γὰρ νὰ σὲ πάρω:
γ' ὄ εἴμ' στοιχεῖο τοῦ πηγάδιός καὶ θέλω νὰ σὲ φράω.

Νετῆ βοτῆς παρῖγγαίε σ' ὄσας τοῖς καρφάδες:
— Καρφάβια οἷτε σίδηρο καὶ κάλασε λιμῆναι.
Κ' ὄσα καρφάβια ἀκούσαν, ὄσα λιμῆναι πῶνουν,
κα' ἔνα καρφάβι μὲ σκαριά κανοῦθρα σκαρτοῦμένα:

5 — « Δὲν σὲ φοβῶμαι, κῆρ βοτῆ, δὲν σὲ φοβῶμαι ἄδρα,
ἔγω κατάρτα μακροῦθινα κα' ἀνέντες σιδερένιες.
Στὴν παύση βῆσι τὸ σταυρὸ, στὴν πλῶση τὸ Βαγγέλιο,
στὴν Πεντηκὴ τὴν Δέσπιναν σὲ μισανὸ κατάρτι,
ἔγει κα' ἔνα κωνοκόκαλο θαλασσοκαυθέρνα.

10 Βλέπει τὴν Πόλι κα' ἄστραση, εἴην Ἄνατολὴ μοιμανῆται,
βλέπει τὴν Μάσση θάλασσα βαρεῖα φοροῦθινα φέρνα.
« Ἀνέβα, βρὲ μουτσόπουλο, ἀπάνω σὲ κατάρτι,
νὰ ἰδῆς τί ἀέρας μᾶς τροφῆ καὶ τί καρφῶς μᾶς κᾶνεται.
Παῖζονεῖδ' ἄνερθης, κλαῖοντα κατεβαίνει:

15 — « Ἦ ἔχεις, βρὲ μουτσόπουλο, κλαῖοντα κατεβαίνεις;
— Εἶπα τὴν Πόλι κα' ἄστραση, εἴην Ἄνατολὴ μοιμανῆται,
εἶπα τὴν Μάσση θάλασσα βαρεῖα φοροῦθινα φέρνα».
Κῆμα τὸ λέγο εἶπε, κῆμα τὸ λέγο λέει,
ἀσπρη γυαλίει ἢ θάλασσα, σφραξέθου τὰ κατάρτα,

20 φέρνα τὸ κῆμα βουῖν, γυμῆται τὸ καρφάβι,
γυμῆται ἢ θάλασσα πανὸν κα' οἱ ἀέρας παλλήροθια.

Τὸ ἔκατο ἀργονόπουλα μὲ κόρη ἀγαπῶν,
κῆμα καὶ τὸ ἔκατο νὰ πᾶν νὰ τὴν ἰδῶν.
Στὸ δρόμο αὐτὸ παῖναινε ὄλο περιπαλῶντες,